

דקה דומיה/ חנה ניר

לזכר חיוך תמים,
שאל מול המוות גווע.
לזכר עיניים רכות,
שכבו למראה הזוועה.
לזכר צמות עדינות,
שגולחו ללא רחמים.
לזכר צוואר ענוג,
שנכפך מאימת הדמים.
לזכר ידיים חיוורות,
שלמדו לבקש מזון.
לזכר רגליים דקות,
שקרסו תחתיהן מרזון.
לזכר הגוף הפעוט,
שצומק וחלה ועונה.
לזכר הלב הקטן,
שנחרד מעוצמת השנאה.
לזכר הדם הצעיר,
הדם שהִפְקֵר היה.
לזכר ילדה יהודיה.
דקה דומיה.